

ဓမ္မအသိဖြင့် အကျိုးရှိရှိနေမည်

အမှတ်စဉ်(၄၇)

သံသရာခရီးသွား အမှားမလုပ်ပိစေနှင့်

အဂ္ဂမဟာ ပဏ္ဍိတ
အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ (Ph.D)

ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ

သံသရာခရီးသွား အမှားမလုပ်မိစေနှင့်

ကွန်ပျူတာစာစီ

အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာပြုတက္ကသိုလ်

ထုတ်ဝေသူ

အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာပြုတက္ကသိုလ်

ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးဘဟိန်း

မှတ်ပုံတင်အမှတ်(၀၄၃၇၂/၂၀၁၁)က ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။

တရားစာအုပ်များကို

ဓမ္မစာပေ အလှူငွေဖြင့် ပုံနှိပ်ဖြန့်ဝေသည်

ဓမ္မမိတ်တွေများသို့

ပါမောက္ခချုပ်ဆရာတော် ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ
ဟောကြားအပ်သော တရားများကို အသံမှ စာအဖြစ် စေတနာရှင်များက
ရေးကူးကာ စာမူများကို ဆရာတော်ကြီးထံပေးပြုကြပါသည်။ ဆရာတော်ကြီး
ကိုယ်တိုင် အချိန်ရသမျှ ပြင်ဆင် တည်းဖြတ်ပေးသော စာမူများကို
ကုသိုလ်ရှင်များလှူဒါန်းထားသော ဓမ္မစာပေရန်ပုံငွေများ အသုံးပြုလျက်
စာအုပ်ငယ်များ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေပါသည်။

တရားစာအုပ်များကို တစ်ဆင့် ဓမ္မဒါနပြုလုပ် ဖြန့်ဝေလှူဒါန်း
လိုပါက ဖော်ပြပါ ဌာနများသို့ ဆက်သွယ်မှာကြားနိုင်ပါသည်။

အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ ၏ ထုတ်ဝေပြီး ဓမ္မစာအုပ်များ

- အဘိဓမ္မာ မြတ်ဒေသနာ(ပထမတွဲ)
- နိယျာနိကသာသနာနှင့် မြတ်ဒေသနာများ
- ၁။ နိဗ္ဗာန်တံခါးကြီး ဖွင့်တော်မူပါ
- ၂။ မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ် အနှစ်ချုပ်
- ၃။ ဘဝအသွင်ကို ဓမ္မအမြင်ဖြင့် ရှုကြည့်ခြင်း
- ၄။ ဘဝခရီးဝယ် ရွေးချယ်ရမည့်လမ်း
- ၅။ သူတော်ကောင်းတို့၏ စိတ်နေသဘောထား
- ၆။ ဘဝအရေး စိတ်အေးရလေအောင်
- ၇။ ဓမ္မကြေးမုံ
- ၈။ တောင်ပိုထဲက ရတနာ
- ၉။ မြတ်သောဥစ္စာ စုဆောင်းပါ
- ၁၀။ သမထနှင့် ဝိပဿနာ
- ၁၁။ ရောဂါကုစား စိတ်စွမ်းအား
- ၁၂။ ရှစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
- ၁၃။ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်း
- ၁၄။ မေတ္တာနလုံး အစဉ်သုံး
- ၁၅။ လူ့ဖြစ်ကျိုးနပ်ပါစေ
- ၁၆။ မေတ္တသုတ်အနှစ်ချုပ်
- ၁၇။ ဘဝဆည်းဆာ ကရုဏာ
- ၁၈။ ဥပုသ်စောင့်ခြင်း အဓိပ္ပါယ်
- ၁၉။ ဓမ္မမှတ်ကျောက်
- ၂၀။ ဓမ္မအသိဖြင့် အကျိုးရှိရှိနေမည်
- ၂၁။ နှစ်ဦးကာလ ဓမ္မလက်ဆောင်
- ၂၂။ မြတ်ဗုဒ္ဓဒေသနာနှင့် ယနေ့ကန္တာ

- ၂၃။ ယနေ့လူသားများရဲ့ မနက်ဖြန်ကမ္ဘာ
- ၂၄။ မင်္ဂလာသုတ်အနှစ်ချုပ်
- ၂၅။ သာရထီယတရား
- ၂၆။ ရသတဏှာ
- ၂၇။ ဓမ္မဗျူဟာသင်တန်းသားများ၏ မေးခွန်းများကိုဖြေဆိုခြင်း
- ၂၈။ သေချာသောလမ်းမှ လျှောက်လှမ်းပါ
- ၂၉။ မဟာဒါန
- ၃၀။ စိတ်၏ထွက်ပေါက်များ
- ၃၁။ ဖြစ်နိုင်တာနှင့် မဖြစ်နိုင်တာ
- ၃၂။ အရှင်အာနန္ဒ၏ ဝိပဿနာ
- ၃၃။ န စ သော၊ န စ အညော
- ၃၄။ လူတိုင်းကျင့်ရန် သတိပဋ္ဌာန်
- ၃၅။ စိတ်၏အတွေးများ
- ၃၆။ ဥပါဒါနပစ္စယာဘဝေါ
- ၃၇။ သတိမကွာ အသိပညာဖြင့် နေထိုင်ခြင်း
- ၃၈။ အတ္တာဟိအတ္တနောနာထော
- ၃၉။ ဗောဇ္ဈင်္ဂသုတ် အနှစ်ချုပ်
- ၄၀။ ဟောသူ နာသူ စိတ်ထားဖြူ
- ၄၁။ ၁၂-နှစ်ကြာ အဖြေရှာခဲ့ရသော မေးခွန်းများ
- ၄၂။ လွတ်မြောက်တဲ့စိတ်
- ၄၃။ ကုသိုလ်ဖြစ်အောင် သတိဆောင်
- ၄၄။ ခန္ဓသုတ်အနှစ်ချုပ်(အန္တရာယ်ကာကွယ်ခြင်း)
- ၄၅။ တရားသိလျက် အကျင့်ခက်
- ၄၆။ ဣဒ္ဓိယဘာဝနာ မြတ်ဒေသနာ
- ၄၇။ သံသရာခရီးသွား အမှားမလုပ်မိစေနှင့်

မှတ်တမ်း

သာသနာတော်နှစ် ၂၅၅၃ ခုနှစ်၊ ကောဇာ
သက္ကရာဇ် ၁၃၇၁ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလပြည့်ကျော်(၉)ရက်၊
ရန်ကုန်တိုင်း၊ ဥက္ကံမြို့၊ ဘုရားကြီးကျောင်းစာသင်တိုက်
(၄၉)ကြိမ်မြောက် ရွှေကျင်နိကာယဝိနယာဓိက
ပရိယတ္တိစာမေးစာပြန် ပွဲတော်ကြီးနှင့် စပ်လျဉ်း၍
ဆင်ယင်ကျင်းပပြုလုပ်အပ်သည့် ညဉ့်ဦးယံဓမ္မသဘင်
အခမ်းအနားဝယ် ဟောကြားအပ်သော “သံသရာ
ခရီးသွား အမှားမလုပ်မိစေနှင့်” တရားဒေသနာတော်။

သံသရာခရီးသွား အမှားမလုပ်မိစေနှင့်

သံသရာခရီးသွားရင်း အမှားလုပ်မိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဘယ်ပုံဒုက္ခရောက်ကြတယ်ဆိုတာ မှတ်သားပြီး အမှားမလုပ်မိအောင် သတိဆောင်ကြဖို့ပါပဲ။ သံသရာခရီးသွားနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းဟာ အမှားလုပ်မိတတ်ကြတယ်။ ဘာကြောင့် အမှားလုပ်မိသလဲဆိုရင် အမှားလုပ်မိခြင်းရဲ့ အကြောင်းတရားတွေထဲမှာ အမှန်တရားကို မသိတာက အဓိကပဲပေါ့။ အေး၊ “လုပ်သင့်တာနဲ့ မလုပ်သင့်တာ” ကို ခွဲခြားပြီး မသိဘူး။ ခွဲခြားမသိသည့်အတွက်ကြောင့် မလုပ်သင့်တာကို လုပ်မိခြင်း၊ လုပ်သင့်တာကျတော့ မလုပ်မိခြင်းဆိုတာ

အကြောင်းတစ်ခုပဲ။ မသိလို့ အဆိုးကို အကောင်း ထင်ပြီးတော့ ရံဖန်ရံခါ လူတွေဟာ လုပ်မိတတ်တယ် ပေါ့။

ကောင်းမှုနှင့် မကောင်းမှု

မှားမှားယွင်းယွင်း တစ်ခုခု လုပ်မိသွားပြီဆိုရင် ခံရတဲ့အကျိုးဆက်ဟာ သက်သာလှတယ်လို့ မရှိဘူး ပေါ့။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ လက်ထက်တော်အခါမှာ ကြုံတွေ့ ခဲ့ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ အခြေအနေကို ဆင်ခြင် သုံးသပ် ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပေးထားဖို့ပါ။

ကောင်းတဲ့ အလုပ်၊ မကောင်းတဲ့ အလုပ်၊ ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှု ဒီနှစ်ခုကို ဘာနဲ့ခံပြုပြီးတော့ ခွဲရတုန်းလို့ဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားက “လုပ်ပြီးတဲ့ အခါမှာ ပူပန်နေရတဲ့အလုပ်” မျိုး။ ဪ၊ လုပ်မိတာ မှားလေခြင်းလို့ စိတ်ထဲမှာ ပူပန်ရတဲ့ အလုပ်မျိုးဟာ “မကောင်းတဲ့အလုပ်” လို့ခေါ်တယ်။ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်မိပြီးတဲ့နောက်မှာ ဘယ်အလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် အကျိုး

ဆိုတာ ပေါ်လာတတ်တယ်။ result ဆိုတာ ရှိတယ် ပေါ့။ ဆိုပါစို့။ သရက်ပင်တစ်ပင်စိုက်ရင် သရက်သီး ဆိုတာ သီးလာမှာပဲ။ ဒါ အကျိုးပေါ့နော်။ အေး၊ ကိုယ်လုပ်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုဟာ စိတ်ထဲက တွေးတာပဲ ဖြစ်စေ၊ နှုတ်က ထုတ်ဖော်ပြောပြတာပဲဖြစ်စေ၊ ကိုယ်ထိ လက်ရောက် လုပ်တာပဲဖြစ်စေ တစ်ခုခု လုပ်လိုက်လို့ ရှိရင် ထိုလုပ်ရပ်ရဲ့ အကျိုးသက်ရောက်မှုက ပေါ်လာ မှာပဲ။ အဲဒီလို ပေါ်လာတဲ့အခါ “ရလာတဲ့အကျိုးတရား ကို ငိုငိုရီရီ ကြိတ်မှိတ်ပြီး ခံစားရမယ့်အလုပ်မျိုးဟာ မကောင်းတဲ့အလုပ်” တဲ့။ ဒီနှစ်ချက်နဲ့ မှတ်ရမယ်နော်။

ဒါ မြတ်စွာဘုရားဒေသနာတော်နဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင် “န တံ ကမ္မံ ကတံ သာဓု” ဒီအလုပ်မျိုးဟာ မကောင်း ဘူးတဲ့။ ဘယ်အလုပ်တုန်း၊ “ယံ ကတ္တာ အနုတပ္ပတီ” လုပ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ ပူပန်နေရတယ်။ အဲဒီအလုပ်မျိုး ဘယ်တော့မှ မလုပ်မိစေနဲ့တဲ့။ ဒါ မှားယွင်းတဲ့ လုပ်ရပ် တစ်ခုပဲ။ “ယဿ အဿုမုခေါ ရောဒံ” ။ ‘အဿုမုခေါ’ ဆိုတာ မျက်ရည်ရွဲနေတဲ့မျက်နှာ။ ‘ရောဒံ’ ဆိုတာ

တငိုငိုတယိုယိုနဲ့ “ဝိပါကံ ပဋိသေဝတီ” အဲဒီလုပ်ရပ်ရဲ့ အကျိုး ပေါ်လာပြီ ဆိုလို့ရှိရင် အကျိုးတရားကို ကြိတ်မှိတ်ပြီး ငိုကြွေးခံစားရတဲ့ လုပ်ရပ်မျိုးဟာ မကောင်းတဲ့လုပ်ရပ်ပဲတဲ့။ မြတ်စွာဘုရားက လူတိုင်း နားလည်အောင်လို့ မကောင်းမှုဆိုတာ ဒါခေါ်တာလို့ ဒီလိုရှင်းပြောတာနော်။

ကောင်းမှုဆိုတာကျတော့ ပြောင်းပြန်မှတ်ရမယ်။ “လုပ်မိတဲ့ကိစ္စတစ်ခုဟာ ဘယ်တော့မှ ပြန်ပြီး ငါလုပ်မိတာ မှားလေခြင်းလို့ နောင်တပူပန်မှုကို မဖြစ်စေဘူး ဆိုရင် ကောင်းတဲ့အလုပ် ကောင်းမှုပဲ”။ တစ်ခါ အကျိုး ပေါ်လာလို့ရှိရင်လည်းပဲ “ရရှိလာတဲ့ အကျိုးကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပီတိသောမနဿနဲ့ ခံစားရပြီ ဆိုရင်လည်း ကောင်းတဲ့လုပ်ရပ်” လို့ ဒီလိုပြောတာ။ အဲဒီတော့ ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုကို သိရမယ်။ “သံသရာခရီးသွား အမှားကို မလုပ်မိစေနဲ့” ဆိုတာ မကောင်းတဲ့အမှုတွေ မလုပ်မိစေနဲ့လို့ ပြောလိုတာ။ အဲဒီအမှားကို လုပ်မိပြီဆိုလို့ရှိရင် ထိုအမှားက ပုံဖော်

ပေးလိုက်တဲ့၊ ထိုအမှားကနေ ဖြစ်ပေါ်စေတဲ့အကျိုးဟာ အင်မတန်မှဆိုးဝါးတယ်ဆိုတာ ဝတ္ထုသာမကနဲ့ ကြည့်ရအောင်။

ရှင်စက္ခုပါလ

သာမကတွေ မြောက်မြားစွာရှိတဲ့အထဲက တစ်ခုစီထုတ်ပြီး ကြည့်ကြရအောင်။ သာဝတ္ထိပြည်က သူဌေးတစ်ယောက်၊ သူ့နာမည်က 'ပါလ' တဲ့။ အဲဒီ 'ပါလ'ဆိုတဲ့သူဌေးဟာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့တရားကို နာရတဲ့အခါ တရားကို သိပ်သဘောကျသွားတယ်။ “ဪ ဘုရားကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ လိုက်နာကျင့်သုံးဖို့ဆိုတာ လူ့ဘောင်မှာနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သာသနာ့ဘောင်ဝင်ပြီး ကျင့်မှသာလျှင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ကျင့်နိုင်မှာ” လို့ဆိုပြီးတော့ သာသနာ့ဘောင် ဝင်လိုက်တယ်။ ဝင်လာပြီး တရားကျင့်တယ်ပေါ့။ တရားကျင့်တဲ့အခါ ဘာဖြစ်လာတုန်းဆိုရင် မျက်စိရောဂါရလာတယ်။ တစ်ဝါတွင်းလုံး မအိပ်မနေထိုင်ပြီး တရားကျင့်လိုက်တဲ့အခါ မျက်စိရောဂါ

ရလာတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ မျက်စိရောဂါက မသက်သာဘူး၊ တစ်စထက်တစ်စ ဆိုးလာပြီး ရဟန္တာဖြစ်တဲ့ နေ့မှာ မျက်စိလည်း ကွယ်သွားတယ်၊ ရဟန္တာလည်း ဖြစ်တယ်၊ တစ်ပြိုင်နက်လိုဖြစ်တယ်။ စိတ်ထဲမှာစွဲကပ်နေတဲ့ ကိလေသာအာသဝေါတွေ အကုန်ချုပ်ငြိမ်းသွားသလို မျက်စိနှစ်ကွင်းကလဲ အလင်းမရဖြစ်သွားတယ်တဲ့။ အဲဒီလို ရဟန္တာဘဝရောက်လျက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မျက်စိကွယ်ရတာတုန်းဆိုတော့ သံသရာမှာ ခရီးသွားတုန်းက အမှားလုပ်မိခဲ့လို့ပဲ။

ဆေးဆရာဘဝ

တစ်ခုသောဘဝမှာ သူက ဆေးဆရာဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဆေးဆရာဖြစ်တဲ့အခါ ဟိုဟိုဒီဒီ လှည့်လည်ပြီးတော့ ဆေးကုတာ။ အဲဒီလို ဆေးကုရင်း ကျေးရွာတစ်ရွာရောက်သွားတယ်။ မျက်စိအထူးကုအနေနဲ့ မျက်စိကုတယ်၊ မျက်စိရောဂါရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆေးကုပေးတယ်ဆိုတော့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် မျက်စိရောဂါ

ဖြစ်နေတယ်။ အမျိုးသမီးရဲ့ မျက်စိရောဂါကို ကြည့်
တယ်။ ကြည့်ပြီး ဆေးဖိုးဝါးခအတွက် စကားပြောတာ
ပေါ့နော်။ “ဒီမျက်စိရောဂါကို ပျောက်အောင်ကုပေး
မယ်၊ ပျောက်လို့ရှိရင် ဘယ်လောက်ပေးမလဲ” ပေါ့။

အဲဒီ မျက်စိရောဂါကလဲ ဆရာပေါင်းကို စုံနေပေ
မယ့် မသက်သာဘူး။ အဲဒီ ဆရာက အာမခံတယ်။
သူ ပျောက်အောင်ကုနိုင်တယ်၊ သို့သော် ပျောက်ရင်
ဘာပေးမလဲပေါ့။ ငွေကြေးစကား ပြောကြတယ်။
စကားပြောတဲ့အခါ အဲဒီအမျိုးသမီးက “ဆရာရယ်၊
ငွေကြေးတော့ ပြောမနေပါနဲ့၊ ကျွန်မ မျက်စိရောဂါ
ပျောက်အောင်ကုနိုင်ရင် ရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေ အကုန်
ပုံအပ်ပြီး လူကိုယ်တိုင် ကျွန်ခံပါ့မယ်” လို့ ပြောတယ်။

ကြည့်နော်၊ လူတွေက စကားကို အလွန်အကျွံ
ပြောမိတတ်တယ်။ “နှုတ်လွန် ကျွန်ဖြစ်” ဆိုတာရှိတယ်
မဟုတ်လား။ အေး၊ စကားပြောတဲ့အခါမှာ အင်မတန်မှ
ဆင်ခြင်ပြီးပြောသင့်တယ်ပေါ့။ သူက ဒီလိုအလွန်အကျွံ
ပြောလိုက်တော့ ဆရာကလည်း ကောင်းပြီဆိုပြီး အစွမ်း

ထက်တဲ့မျက်စဉ်း ဖော်စပ်ပြီးတော့ အဲဒီအမျိုးသမီးကို မျက်စဉ်းခပ်ပေးလိုက်တယ်။ အများကြီး သက်သာသွား တယ်။ ပျောက်သလောက် ဖြစ်သွားတယ်။

အဲဒီအခါ စကားလွန်ထားသည့်အတွက်ကြောင့် အဲဒီအမျိုးသမီး သူ့စကားအတိုင်းဆို ရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေ ပုံအပ်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ကျွန်ဖြစ်တော့မယ်။ စကားက ကျွံ့နေပြီ။ စကားကျွံ့ရင် နှုတ်လို့မရဘူး၊ အဲဒီမှာ ဆရာက လာပြီးတော့မေးတယ်။ “ဘယ့်နှယ်လဲ၊ မျက်စိရောဂါ သက်သာသလား” လို့ဆိုတော့ “ဆရာရယ်၊ အရင် တုန်းက နည်းနည်းကျိန်းတာ၊ အခု ဆရာဆေးခပ် လိုက်မှ ပိုကျိန်းသွားတယ်” သူကလဲ လိမ်တာပဲလေ။ မျက်စိပိုကျိန်းချင်ယောင်ဆောင်တယ်။ ဟိုဆရာကလဲ သိတယ်။ သူ့ဆေး အစွမ်းထက်တယ်၊ မျက်စိရောဂါ သက်သာတယ်ဆိုတာ သိတယ်။

အဲဒီအခါမှာ သူ ဘာအမှား လုပ်လိုက်သလဲ၊ တကယ်ကတော့ မျက်စိရောဂါ ပျောက်အောင်ပဲ စေတနာထားရမှာ၊ မထားဘူး၊ စိတ်ဆိုးစိတ်မိုက်က

ဝင်လာတယ်။ အေး၊ သူပေးမယ့် ဆေးဖိုးဝါးခလဲ ငါ မယူချင်ဘူး၊ အဲဒီအမျိုးသမီးတော့ သိစေမယ်၊ မျက်စိ ကန်းအောင်လုပ်မယ် ဆိုတဲ့အတွေး ဝင်သွားတယ်။ အဲဒါကို “ပဒုဋ္ဌစိတ်” လို့ခေါ်တယ်။ မုန်းတီးတဲ့စိတ်နဲ့ အမှားတစ်ခုကို သူလုပ်မိလိုက်တယ်။

ဘာလုပ်လဲဆိုရင် မျက်စိကန်းစေတဲ့ဆေးကို ဖော်စပ်ပြီးတဲ့အခါ အိမ်ပြန်ပြီး သူ့အိမ်ရှင်မကို တိုင်ပင် သေးတယ်။ ငါ့ကို ဆေးဖိုးဝါးခ မပေးချင်လို့လိမ်တာ၊ ကဲ သိစေမယ်ပေါ့။ ရောဂါသည်ထံသွားပြီး မသက်သာ ရင် ဒါလေး ပြောင်းခပ်ကြည့်ပါဆိုပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ခပ်ပေးတာ။

ဆေးလဲခပ်လိုက်ရော မျက်လုံးဟာ ဖူးဖူး ယောင်ယောင်ဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံး မျက်စိကွယ်သွားတဲ့ အထိကို ရောက်သွားတယ်။ အဲဒါ သံသရာတွင်းမှာ အမှားတစ်ခု လုပ်လိုက်တာပဲ။ အဲဒီအမှား လုပ်မိသည့် အတွက်ကြောင့် ဆေးသမားဘဝက သေတဲ့အခါ

ငရဲကျပြီး ဘဝအကြိမ်ကြိမ်မှာ မျက်စိကွယ်ခဲ့ရတယ်တဲ့။
 ဪ၊ အခုခေတ်မှာလည်း မျက်စေ့ကွယ်တဲ့သူတွေ
 မရှိဘူးလား။ သံသရာတုန်းက တစ်ခုခု အမှားလုပ်ခဲ့တဲ့
 ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပါကောင်းပါလိမ့်မယ်နော်။

သံသရာကျင်လည်နေတဲ့ အချိန်လေးမှာ ဘာမှ
 တန်ဖိုးမရှိတဲ့ ဆေးဖိုးဝါးခလေး အကြောင်းပြုပြီးတော့
 အမှားတစ်ခုကို သွားလုပ်လိုက်တယ်။ ရဟန္တာဖြစ်တဲ့
 ဘဝတောင်မှ မျက်စေ့နှစ်ကွင်း အလင်းမရတဲ့ ဒုက္ခိတ
 ဖြစ်မသွားဘူးလား။ ဒါကြောင့်မို့လို့ သံသရာခရီး
 သွားနေတဲ့အချိန်မှာ အမှားမလုပ်မိစေနဲ့၊ အမှား
 လုပ်မိလို့ရှိရင် နိဗ္ဗာန်ဝင်ရတာတောင် မျက်စေ့မပါဘဲနဲ့
 ဝင်ရတဲ့ကိန်း ရောက်နေပြီ၊ ဟုတ်ကဲ့လား။

အဲဒါကြောင့် ဒီလိုအမှားမျိုးကို မလုပ်မိစေရဘူး။
 ငွေကြေးရတာက ဘယ်လောက်မှတန်ဖိုးမရှိဘူး၊ မရ
 တာလည်း ဘယ်လောက်မှ တန်ဖိုးလျော့မသွားဘူး။
 ကိုယ်လုပ်လိုက်တဲ့ လုပ်ရပ်ကြောင့် ဟိုတစ်ဖက်သားက
 မျက်စေ့ကွယ်သွားတာ တစ်ခါပဲကွယ်တယ်။ ကိုယ့်ရဲ့

စေတနာဆိုးက အကျိုးပေးတာ ရဟန္တာဖြစ်မယ့်ဘဝ ထိအောင် ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်းလို မျက်စေ့ ကွယ်ခဲ့ရ တယ်။

ဒီနေရာမှာ တရားချစ်ခင် သူတော်စင် ပရိသတ် တို့ဟာ စဉ်းစားမိလိမ့်မယ်။ သူ့မျက်လုံးတစ်လုံးပဲ ကန်းအောင် လုပ်ခဲ့တာ၊ ကိုယ့်ကျတော့ ဘာကြောင့် အကြိမ်ကြိမ် ကန်းရတုန်းလို့။ စေတနာစွမ်းအား တွေက နည်းတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီအမျိုးသမီး မျက်စေ့ ကွယ်အောင်လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးတွေက ရှေ့ပိုင်းမှာ သိန်းသန်းကုဋေထိအောင် စေတနာဆိုးတွေ ပေါ်ခဲ့ တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ အိမ်ပြန်တိုင်ပင်ပြီးတော့ ဒီ မျက်စေ့ကွယ်တဲ့ဆေးကို ဖော်စပ်ပြီးတော့ ကိုယ်ကိုယ် တိုင် ခပ်ပေးခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ဒီစေတနာလုပ်ရပ်ဟာ နည်း တာမှ မဟုတ်ဘဲကိုး။

ဆိုပါစို့။ သရက်စေ့လေး တစ်စေ့ကို စိုက်လိုက် တာ အပင်ဖြစ်လာတဲ့အခါကျတော့ သရက်သီးက ထောင်သောင်းမကသီးတာ မဟုတ်လား။ အဲဒါမျိုးလို့ပဲ

ကိုယ့်လုပ်ရပ်ကလေးဟာ တစ်ခုပဲဖြစ်စေ စေတနာ
 တွေက မြောက်မြားစွာ ဖြစ်သည့်အတွက်ကြောင့်
 စေတနာတစ်ခု အကျိုးတစ်ခု ပေးတာ၊ စေတနာ
 တစ်ခုကြောင့် ငရဲကျတယ်။ နောက်စေတနာ တစ်ခု
 ကြောင့် မျက်စေ့ကွယ်ရတယ်ဆိုတော့ မျက်စေ့ပေါင်း
 မြောက်မြားစွာ ကွယ်ရတယ်ဆိုတဲ့အကျိုး ခံစားရတယ်
 ပေါ့။ အေး၊ ဒါကြောင့်မို့ သံသရာခရီးသွားနေတဲ့
 အချိန်မှာ အမှားမလုပ်မိစေဖို့ သတိထားကြရမယ်။

အကယ်၍ မေတ္တာထားလိုက်မယ်ဆိုရင် ရဟန္တာ
 ဖြစ်တဲ့ဘဝမှာ မျက်စေ့ကွယ်ဖို့အကြောင်း မရှိတော့ဘူး
 ပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီလိုအမှားမျိုး မလုပ်မိစေဖို့၊ အမှား
 လုပ်တယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ အခုဟာက ဒေါသစိတ်နဲ့
 အမှားလုပ်တာနော်။ ဒေါသစိတ်နဲ့ အမှားလုပ်သလို
 နောက် ဒေါသတစ်မျိုးက ကြောက်တယ်ဆိုတဲ့
 ဟာလည်းပဲ အမှားပဲ။ ကြောက်လို့ လုပ်တာပဲဖြစ်စေ၊
 မနာလိုလို့ လုပ်တာပဲဖြစ်စေ ဒီစိတ်ရဲ့အခြေအနေတွေ
 ဟာ အမှားလုပ်မိစေတတ်တယ်၊ ချစ်ရင်လည်း အမှား

လုပ်မိတတ်တယ်၊ မုန်းရင်လည်းပဲ အမှားလုပ်မိတတ်
တယ်၊ မသိရင်လည်း အမှားလုပ်မိတတ်တယ်ပေါ့။

ဆိုလိုတာကတော့ အဂတိ(၄)ပါးလို့ ဆိုလိုတာ
ပေါ့နော်။ ဆန္ဒ- ချစ်ခင်ခြင်းကြောင့်လည်း မှားမှား
ယွင်းယွင်းလုပ်တတ်တယ်။ ဒေါသ-မုန်းတီးခြင်းကြောင့်
လည်း အမှားလုပ်မိတတ်တယ်။ မောဟ - အမှန်မသိ
ခြင်း၊ တွေဝေခြင်းကြောင့်လည်း အမှားလုပ်မိတတ်
တယ်တဲ့။ ဘယ- ကြောက်ခြင်းကြောင့်လည်း အမှား
လုပ်မိတတ်တယ်တဲ့။

သာမာဝတီမိဖုရား

ကဲ၊ နောက်တစ်ခုကိုကြည့်ဦး။ သံသရာခရီး
သွားနေတဲ့အချိန်မှာ အမှားအယွင်းတွေ လုပ်မိတာ
သာမာဝတီ။ ဥတေနမင်းကြီးရဲ့ မိဖုရား သာမာဝတီ
ဆိုတာရှိတယ်။ ကောသမ္မိပြည်က ဥတေနမင်းကြီးမှာ
သာမာဝတီဆိုတဲ့ မိဖုရားရယ်၊ ဝါသုလဒတ္တာဆိုတဲ့
မိဖုရားရယ်၊ မာဂဏ္ဍီဆိုတဲ့ မိဖုရားရယ်၊ မိဖုရား(၃)ဦး

ရှိတယ်။ အဲဒီထဲမယ် သာမာဝတီဆိုတဲ့ မိဖုရားဟာ နန်းပြသားကြီးတစ်ခုလုံး မီးလောင်ပြီး အခြံအရံ (၅၀၀)နှင့်အတူတကွ သေဆုံးသွားတယ်။ ခုခေတ်လို ပြောမယ်ဆိုရင် ဒါ အသေဆိုးနဲ့သေသွားတယ်ပေါ့။ သူတို့နေတဲ့ စံနန်းဟာ မီးလောင်ကျွမ်းသွားတယ်။ လူ(၅၀၀) မီးလောင်လို့ သေသွားတယ်ဆိုတာ နည်း တာမှ မဟုတ်ဘဲနော်။ တစ်ယောက်တစ်လေ သေတာ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်မီးလောင်တာနဲ့ တစ်ခါတည်း သာမာဝတီ အမှူးရှိတဲ့ မိဖုရား(၅၀၀)လုံးဟာ မီးလောင်ပြီး သေဆုံးသွားကြရတာ။

အဲဒီလို မီးလောင်ပြီး ဘာကြောင့်သေရတာတုန်း။ မျက်မြင်အားဖြင့် ပြောမယ်ဆိုရင် မကောင်းကြံတဲ့ မာဂဏ္ဍိမိဖုရားက မီးရှို့လို့ မီးလောင်ခံရတယ်။ အပြင် မှာတော့ အဲဒီလိုပဲ မြင်ကြရမယ်ပေါ့။ သို့သော် မဟုတ် ဘူး။ သာမာဝတီမိဖုရား မီးလောင်လို့သေရတာ သံသရာခရီးသွားတဲ့အချိန် သူ အမှားတစ်ခု လုပ်ခဲ့ တယ်။ ဘာတွေလုပ်မိတုန်းဆိုတော့ ဒီလိုပါ။

ဘဝတစ်ခုမှာ သူက ဘုရင်ရဲ့ မိဖုရားတစ်ဦးပဲ။
 ရံရွှေတော်နဲ့အတူ မြစ်ဆိပ်ကိုဆင်းပြီး ရေချိုးလေ့
 ရှိတယ်ပေါ့နော်။ အဲဒီလို မြစ်ဆိပ်ကိုဆင်းပြီး ရေချိုးတဲ့
 အချိန် ဘုရင့်နန်းတော်ကို နေ့စဉ်ဆွမ်းခံကြွလေ့ရှိတဲ့
 ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ(၈)ပါးရှိတယ်။ အဲဒီနေ့မှာ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ
 (၇)ပါးကတော့ ဂန္ဓမာဒနတောင်ကို ပြန်ကြွသွားတယ်။
 တစ်ပါးကတော့ အဲဒီမြစ်ကမ်းနားက ချုံပုတ်တစ်ခု
 အောက်မှာထိုင်ပြီး သမာပတ်ဝင်စားနေတယ်။ လူမမြင်
 သူမမြင် ချုံအောက်မှာထိုင်ပြီး သမာပတ်ဝင်စား
 နေတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ သာမာဝတီအလောင်းဖြစ်တဲ့
 မိဖုရားနဲ့ မောင်းမမိသံ(၅၀၀)တို့ ရေချိုးကြတယ်။
 အားရပါးရ ရေချိုးပြီး ချမ်းတဲ့အခါ ဘာလုပ်ချင်တုန်း
 ဆိုရင် မီးလှုံချင်တာပေါ့။ မီးလှုံချင်တော့ ခုနက ပစ္စေက
 ဗုဒ္ဓါ ထိုင်နေတဲ့ ချုံပုတ်ဆီသွားကြတယ်။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ
 ထိုင်နေမှန်း မသိဘူး။ မီးလှုံလို့ရမှာပဲဆိုပြီး ချုံပုတ်ကြီးကို
 မီးတိုက်လိုက်ကြတယ်။ ချုံပုတ်ကြီး မီးတိုက်လိုက်လို့

မီးတွေလောင် ပြာကျသွားတယ်။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကတော့ နီရောဓသမာပတ် ဝင်စားနေတာဆိုတော့ ဘာမှမဖြစ် ဘူး။ သမာဓိ စွမ်းအားကြောင့် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို မီး မလောင်ဘူး။ သို့သော် ချုံပုတ်ကြီး မီးလောင်သွားတဲ့ အခါ ကိုယ်တော်ကြီးက ငုတ်တုတ်ပေါ်လာတယ်။ “ဟော့တော့ ဒို့အိမ် ဆွမ်းခံကြွတဲ့ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကြီးပဲ၊ ဘုရင်ကြီးသိရင် ဒို့ကိုသတ်တော့မှာပဲ”။ သူတို့စိတ်ထဲမှာ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ မီးလောင်သေသွားပြီလို့ ထင်တာပေါ့။

အစက မသိလို့ မီးရှို့မိတာ။ ဒါက အကုသိုလ် မဖြစ်ဘူး။ သူတို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာတုန်းဆိုတော့ မီးလှုံချင်လို့ ချုံကိုမီးရှို့တာ။ အဲ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ပေါ်လာ တဲ့အခါကျတော့ “ဟာ၊ ဒို့အစဖျောက်မှပဲ၊ ဒို့လုပ်ထားတဲ့ အလုပ် အစဖျောက်မှပဲ” ဆိုပြီး အနီးအနားမှာရှိတဲ့ ထင်း တွေ၊ သစ်ကိုင်းတွေ ချိုးကြွတ်တယ်ပေါ့။ ထင်းခြောက်တွေ အကုန်စု၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကြီးကို ဝိုင်းပြီး ထင်းတွေပုံ၊ ပုံပြီးပြီဆိုတဲ့အခါ “ကဲ၊ အစဖျောက်အောင် မီးတိုက်

မယ်”။ အဲဒါကျတော့ အကုသိုလ် ဖြစ်သွားပြီ။ အမှား လုပ်လိုက်တာ။

အကယ်၍ သူတို့ မတော်တဆ ဖြစ်စဉ်တုန်းက ဆက်ပြီး အမှားမလုပ်ဘဲနဲ့ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ရှိခိုး တောင်းပန်၊ မသိလို့လုပ်မိတာပါလို့ဆိုရင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ လည်း ပရိနိဗ္ဗာန်စံတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သမာဓိစွမ်းအား ကြောင့် မီးမလောင်တာပဲဖြစ်တယ်။ အချိန်တန်ရင် ပြန်ကြွသွားမှာနော်။

သူတို့ မီးနဲ့အကြိမ်ကြိမ်တိုက်လည်းပဲ ဒီကိုယ်တော် ပျံလွန်တော်မူမှာမှ မဟုတ်တာ။ အဲဒါကို မသိလို့ အစပျောက်အောင် ထင်းတွေနဲ့ပုံပြီးတော့ မီးဝိုင်းရှို့ကြ တာ။ မီးဝိုင်းရှို့ပြီးတော့ ကဲ၊ မီးကျွမ်းလောက်ပြီ ဆိုပြီး တော့ နန်းတော်ပြန်သွားကြတာ။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါက ပြာတွေ ဖုတ်ဖက်ခါထပြီးတော့ နောက်ရက်ကျ ဆွမ်းစားကြွလာတယ်။

သူတို့ရဲ့ စေတနာဆိုးနဲ့လုပ်ရပ်ကြောင့် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ပရိနိဗ္ဗာန် စံမသွားသော်လည်းပဲ စေတနာနဲ့ မီးတိုက်ခဲ့

သည့်အတွက်ကြောင့် သာမာဝတီအများရှိတဲ့ မိဖုရား
တွေဟာ အဲဒီဘဝက သေတဲ့အခါ ငရဲရောက်၊ ဖြစ်လေ
ရာ ဘဝမှာ သူတို့က မီးလောင်ပြီးတော့ သေရတယ်။

ဪ ခုခေတ်လည်းပဲ ဘုရားရှိလို့ ဘုရားကို
မေးလျှောက်ကြည့်ရင် အသေဆိုးနဲ့သေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
ဟာ သံသရာခရီးသွားရင်းက အမှားလုပ်ခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
တွေ ဖြစ်နိုင်တယ်။ လူတိုင်း အသေဆိုးနဲ့သေတာမှ
မဟုတ်ဘဲကိုး။ တချို့ လွတ်လာတာတွေ အများကြီး
ရှိတာပဲ။ အေး၊ ဒါကြောင့်မို့လို့ သံသရာခရီးသွားနေတဲ့
အချိန်မှာ အမှားမလုပ်မိစေနဲ့လို့ ဒီလိုပြောတာ။

ခုဇ္ဈတ္တရာ

ကဲ၊ နောက်တစ်ခု ကြည့်ကြဦး။ အမှားတစ်ခု
လုပ်တယ်ဆိုတာ ရယ်စရာအနေနဲ့လည်း သွားမလုပ်
လေနဲ့။ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တွေကို သွားပြီး ရယ်စရာ
လုပ်မိလို့ရှိရင် ဆိုးကျိုးတွေ ရောက်လာတတ်တယ်။
သာမာဝတီ ရဲ့ အလုပ်အကျွေးထဲမှာ ခုဇ္ဈတ္တရာ

(ခုနစ်+ဥတ္တရာ) သူ့နာမည်ကတော့ ဥတ္တရာ။ သို့သော် ခါးလေးကုန်းနေလို့ သူ့ကို ခုနစ်ဥတ္တရာ လို့ခေါ်တယ်။ ခုနစ်ဥတ္တရာ ဆိုတာ အလွန်ပညာထက်တယ်၊ ပိဋကတ် သုံးပုံထဲမှာ ဣတိဝုတ္တက ဆိုတဲ့ကျမ်းရှိတယ်။ အဲဒီ ကျမ်းဟာ ခုနစ်ဥတ္တရာ နေ့စဉ် ဘုရားဆီသွား တရားနာ၊ နာပြီးရင် သာမာဝတီတို့ကို ပြန်ဟောတဲ့တရားပဲ။ အဲဒါကို ဣတိဝုတ္တက ကျမ်းလို့ ခေါ်တယ်။ ခုနစ်ဥတ္တရာ က ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မဖြစ်သလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ခါးကုန်းရ သလဲ၊ ကြည့်နော်။ သံသရာခရီးသွားနေတဲ့အချိန်မှာ သူ့ဘာအမှားလုပ်ခဲ့သလဲ။

တစ်ချိန်က သူတို့နန်းတော်ကို ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ တွေ ကြွကြွပြီးတော့ လာကြတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ တစ်ဆူက ခါးလေးနဲ့နဲကုန်းနေတယ်။ ခုနစ်ဥတ္တရာ အလောင်းက ရွှေခွက်လေးကိုပွေ့ပြီး ဝတ်ရုံလေးကို အပေါ်ကခြုံလို့ “တို့ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ က ဟောလိုလေး ကြွတာ” ဆိုပြီးတော့ ခါးလေးကုန်းပြီး သွားပြတယ်။ ရယ်စရာလုပ်တာနော်။ အဲဒီ ရယ်စရာလုပ်ခဲ့တဲ့ အမှား

လုပ်ရပ်ကြောင့် ဖြစ်လေရာ ဖြစ်လေရာဘဝမှာ
ခါးကုန်းမကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ကြည့်၊ ဒါကြောင့်မို့
သံသရာသွား အမှားမလုပ်မိစေနဲ့တဲ့။

ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မ ဖြစ်ရတာတုန်းဆိုတော့ တစ်ခု
သော ဘဝမှာ သူက သူဌေးသမီး ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ
ခေတ်က ဘုရားတစ်ဆူရဲ့လက်ထက်ဆိုတော့ ဘိက္ခုနီမ
တွေ့ရှိတယ်။ ရဟန္တာဘိက္ခုနီမတွေက သူ့အိမ်လာလည်
ကြတယ်။ သူဌေးသမီးနဲ့ရင်းနှီးတဲ့ ရဟန္တာဘိက္ခုနီမတွေ
အိမ်ကို အလည်အပတ်လာတဲ့အခါ သူဌေးသမီးက
သနပ်ခါးလိမ်းနေတယ်ပေါ့နော်။ သနပ်ခါးလိမ်းနေ
တော့ တစ်ခုခုလိုချင်တယ်၊ အနားမှာ ခိုင်းစရာလူ
မရှိတော့ အဲဒီ ဘိက္ခုနီမကို သူ့ခိုင်းမိတယ်။

အခုခေတ်လည်း လူတွေ ပြောတတ်တယ်၊
“မရိုမသေ ဒါလေး လုပ်ပေးစမ်းပါ”။ မရိုမသေလို့
ဆိုကတည်းက ရိုသေတာ မဟုတ်ဘူး။ လူတွေက
ထင်တယ်၊ မရိုမသေလို့ ပြောလိုက်ရင် အပြစ်မဖြစ်ဘူး
လို့ ထင်နေတယ်။ မဟုတ်ဘူးနော်၊ သူပြောတာကိုက

မရိုမသေလို့ပြောလိုက်တာကိုး။ “အရှင်မရေ အနားမှာ ဘယ်သူမှမရှိလို့ ရေလေးတစ်ခွက် မရိုမသေ ယူပေး စမ်းပါ”လို့ ခိုင်းတယ်။ အဲဒီမှာ ရဟန္တာ ဘိက္ခုနီမက သိပြီ၊ ငါယူမပေးရင် သူစိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်၊ စိတ်ဆိုးရင် ငရဲကျမယ်။ ငါယူပေးလို့ရှိရင် သူ ဘာဖြစ်မလဲ၊ ကျွန်ဖြစ် မယ်။ အေး၊ ကျွန်ဖြစ်တာက ငရဲထက်စာရင်တော့ သက်သာသေးတယ် ဆိုပြီးတော့ ဘိက္ခုနီမက ယူပေး လိုက်တယ်။

ယူမပေးရင် သူက စိတ်ဆိုးဦးမှာလေ။ အိမ်တောင် နောက်အလာခံချင်မှ ခံမယ်၊ ဟုတ်ကဲ့လား။ အဲဒါ သတိထား။ သီလရှင် ဆရာလေးတွေ အိမ်လာရင် “ဆရာလေး၊ ဒါလေးလုပ်ပေးစမ်းပါ”လို့ သွားမခိုင်း လေနဲ့နော်။ မရိုမသေဆိုပြီး ခိုင်းတတ်ကြတယ်။ လူတွေ က မရိုမသေခိုင်းတယ် ဆိုကတည်းက ရိုမှမရိုသေ တာပဲ။ အေး ကောင်းပြီ၊ အဲဒီလို ခိုင်းလိုက်တာကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ တစ်ခါခိုင်းလိုက်မိတာနဲ့ ဖြစ်လေ

ရာ ဖြစ်လေရာဘဝမှာ သူများအခိုင်းခံကျွန်မ ဖြစ်တယ် တဲ့။

ဒါကြောင့်မို့လို့ သံသရာခရီးသွားတဲ့ အချိန်မှာ အမှားမလုပ်မိစေနဲ့လို့ပြောတာ။ အဲဒါ သတိထား။ မြန်မာတွေ ခိုင်းတတ်တယ်နော်။ “ကန်တော့ပါရဲ့” ဆိုပြီး တော့လဲခိုင်းတယ်၊ ပါးစပ်ကဆိုတာ၊ အဟုတ်လည်း ကန်တော့တာ မဟုတ်ဘူးနော်။ အေး၊ မြင့်မြတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို ခိုင်းမိပြီဆိုလို့ရှိရင် အဲဒီလိုဒုက္ခရောက် တတ်တယ်။ ရယ်စရာအနေနဲ့တောင်မှ တစ်ဖက်သား ကို နစ်နာအောင် မလုပ်ထိုက်ဘူး။

ရှင်စူဠပန္နက

စူဠပန္နက ရဟန္တာဖြစ်မယ့်ဘဝ၊ ရဟန္တာ ဖြစ်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဘယ်ဉာဏ်ထိုင်းမလဲ။ ဉာဏ်အင်မတန်မှ ထက်တာပေါ့။ ပဋိသန္ဓေစိတ်ကိုက ဉာဏ်နဲ့ယှဉ်ပြီး တော့ ဉာဏသမ္ပယုတ်နဲ့ မွေးလာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးပဲ။ သို့သော် ရှင်စူဠပန္နက ဂါထာလေးတစ်ပုဒ် လေးလ

ကျက်တာ မရဘူး။ မရတော့ အစ်ကိုလုပ်တဲ့ ရဟန္တာ
မဟာပုဏ္ဏက က “မင်း၊ သာသနာနဲ့မတန်ဘူး၊ အိမ်ပြန်
တော့” ဆိုပြီး နှင်ထုတ်လိုက်တယ်။

▼ အေး၊ ဘာဖြစ်လို့ ဂါထာလေးတစ်ပုဒ်ကို လေးလ
ထိအောင် ကျက်ရတုန်း၊ ကြိုးစားလျက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်
လို့ မရတာတုန်းဆိုတော့ အတိတ်ဘဝတစ်ခုတုန်းက
ဉာဏ်လေးတဲ့ ကိုယ်တော်ကို သူက ပြောင်ခဲ့တယ်၊
လှောင်ခဲ့တယ်တဲ့။ ဟော၊ ပြောင်ခဲ့၊ လှောင်ခဲ့ပြီး
ရယ်စရာလုပ်တယ်။ အဲဒီလို ရယ်စရာလုပ်တော့ ဟို
ကိုယ်တော်က ရှက်တယ်။ ရှက်ပြီး စာမသင်ရဲတော့ဘူး၊
ဒါကြောင့်မို့ သူ ဒီဘဝမှာ ဉာဏ်လေးတာ။ သံသရာ
ခရီးသွား အမှားဆိုတာ မလုပ်သင့်ဘူးတဲ့။ တစ်ဖက်
သားကို နစ်နာအောင် သွားလုပ်တာဟာ ဒါ မှားယွင်းတဲ့
လုပ်ရပ်တစ်ခုပဲတဲ့။ ဒါလဲ သတိထားရမယ့် အချက်
တစ်ခုပဲ။

ရှင်ပူတိဂတ္တတိဿ

နောက်တစ်ခုကို စဉ်းစားပြီးတော့ကြည့်ဦး။
 ပူတိဂတ္တတိဿမထေရ်ဆိုတာ တစ်ကိုယ်လုံးအနာတွေ
 ပေါက်ပြီးတော့ ပုပ်ပွသွားတယ်။ ဒီအထိအောင် ရောဂါ
 ဆိုးရွားတယ်။ ခုခေတ်ဆိုရင်တော့ အရေပြားကင်ဆာ
 တို့၊ ဘာကင်ဆာ၊ ညှာကင်ဆာ ပြောလိမ့်မယ် ထင်ပါ
 တယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး အနာတွေ အဖုအပိန့်ပေါက်ပြီး
 ရောဂါဝေဒနာဖြစ်၊ အရိုးတွေ အကုန်လုံး ကျိုးပဲ့ကုန်တဲ့
 အနေအထားမျိုးကို ရောက်သွားတယ်။ အနားနားကို
 ဘယ်သူမှ မကပ်နိုင်လောက်အောင် ပုပ်စော်နံ့တယ်။

ဪ၊ ရဟန္တာဖြစ်မယ့် ဘဝကြီးမှာ ဒီလိုဖြစ်ရ
 တယ်။ ဘာကြောင့်တုန်းဆိုရင် သံသရာခရီးသွားတုန်း
 က သူ့အမှားတစ်ခုလုပ်ခဲ့တယ်။

ငှက်မုဆိုးဖြစ်စဉ်အခါတုန်းက ရက်စက်ခဲ့တယ်။
 ငှက်မုဆိုးဆိုတာ ငှက်တွေကိုထောင်ပြီးတော့ဖမ်း၊ ငှက်
 တွေကို ထောင်ဖမ်းပြီးတော့ ငှက်သားတို့၊ ငှက်ကြော်တို့
 ရောင်းချတာပေါ့။ အဲဒီလို ရောင်းချတဲ့အခါမှာ သူက

အကုန်လုံးသတ်ပြီး ရောင်းမယ်ဆိုရင် ဝယ်တဲ့သူ ရှိဦးမှ ကိုး။ သတ်ထားလို့ရှိရင်လဲ သိပ်ပြီး ကြာရှည်ခံတာ မဟုတ်ဘူး။ ခုခေတ်လို ရေခဲနဲ့စိမ်လို့လဲရတာ မဟုတ်ဘူး။ ရေခဲသေတ္တာလဲရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ သူ ဘယ်လိုလုပ်တုန်း ဆိုလို့ရှိရင် ငှက်အရှင်တွေ ခြေထောက်တွေ ချိုးထားတယ်၊ တောင်ပံတွေချိုးပြီး မပျံနိုင်အောင် လုပ်ထားတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်က ရဟန္တာဖြစ်တဲ့ ဘဝတောင်မှပဲ ပေါင်ကျိုး တယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး အနာတွေပေါက်ပြီး ပုပ်ပွပြီး တော့ လူတွေမကပ်ချင်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ် ပေါ့။ ဒါ ဘဝတစ်ခုမှာ မှားယွင်းခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကြောင့် ပဲပေါ့။ အေး၊ ဒါကြောင့်မို့လို့ ဒါလည်း သတိထားစရာပဲ။

သုပ္ပဗုဒ္ဓဇ္ဇာ

နောက်တစ်ခါ သုပ္ပဗုဒ္ဓ ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်။ ဒီလူက အနာကြီးရောဂါသည်။ ဘုရားတရား နာလိုက်ရတဲ့အခါမှာ သောတာပန်ဖြစ်သွားတယ်။ ထူးခြားတဲ့

အသိဉာဏ်ရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တယ်။ သို့သော် တစ်ကိုယ်လုံး အဖုအပိမ့်တွေနဲ့ အနာကြီးရောဂါ စွဲကပ်ပြီးနေတာ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို အနာကြီးရောဂါ စွဲကပ်ရတုန်း။ ခုခေတ်လို့ ပြောမယ်ဆိုလို့ရှိရင် အနာကြီးရောဂါ မျိုးရိုးပါတာလို့ ပြောချင်ပြောကြမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့ အနာကြီးရောဂါ စွဲကပ်ရသလဲဆိုရင် တစ်ခု သောဘဝမှာ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို စွပ်စွဲပြီးတော့ နှုတ်နဲ့ပြောခဲ့ ဖူးတယ်။ “အနူအဝဲတွေ” လို့ ဆဲခဲ့တယ်တဲ့။ ဟော၊ အနူအဝဲနဲ့ ဆဲခဲ့သည့်ကိစ္စကြောင့်မို့လို့ ဒီဘဝမှာ အနူ လာဖြစ်တာ၊ အင်မတန်မှ ကြောက်စရာကောင်းတယ် နော်။

ဇမ္ဗူက

နောက်တစ်ခု ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အမှား အယွင်းဆိုတာ ကြုံသွားတတ်တယ်။ ဒေါသကြောင့် ဖြစ်စေ၊ ခုနက ပြောင်လှောင်၍ဖြစ်စေ၊ တစ်ခုခုကြောင့် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြစ်တဲ့အခါကြောင့်ဖြစ်စေ လူတွေဟာ

မှားယွင်းတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်မိသွားတတ်တယ်။
 ကြည့်၊ ဇမ္ဗူက ဆိုတဲ့ ပရဗိုဇ်တစ်ယောက်ရှိတယ်။ အဲဒီ
 ဇမ္ဗူကဆိုတဲ့ ပရဗိုဇ်ကို လူတကာက ကြည်ညိုကြတယ်။
 အင်္ဂတိုင်းတို့၊ မဂဓတိုင်းတို့က လူတွေက ကိုးကွယ်ကြ
 တယ်။ အင်မတန်ဘုန်းကြီးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့တုန်း
 ဆိုတော့ သူက အစာမစားဘူး၊ လေကိုစားတယ်။
 အဝတ်မဝတ်ဘူး၊ ပြင်းထန်တဲ့အကျင့်ကို ကျင့်တယ်လို့
 ယုံကြည်ကြတယ်။ လူတွေက သူ့ကို တကယ့် အကျင့်
 ကောင်းတဲ့ ရဟန္တာလို့ သိကြတယ်။

သို့သော် တကယ်မဟုတ်ဘူး။ သူစားနေတာက
 ဘာတုန်းဆိုရင် လူတကာစွန့်ထားတဲ့ မစင်ကိုစားတာ
 နော်။ လူတကာ စွန့်ထားတဲ့မစင်မှ သူကစားတာ။
 ဒါလည်း သံသရာတစ်ခုတုန်းက သူက အမှားလုပ်ခဲ့လို့
 အဝတ်မဝတ်ဘူး၊ ဘာလို့ မဝတ်တာတုန်းဆိုတာ
 သံသရာတုန်းက သူက အဝတ် မဝတ်စေတတ်တဲ့
 အပြစ်ကို ဖြစ်ပေါ်လာစေတဲ့ ပြစ်မှုတစ်ခုကို သူ
 ကျူးလွန်ခဲ့တယ်ပေါ့။

အရင်တုန်းက သူက ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ ကျောင်းထိုင်နေတဲ့ ကျောင်းထိုင် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးပဲ။ အာဂန္တုတစ်ပါး ကြွလာတဲ့အခါ ကျောင်းဒကာက အဲဒီ အာဂန္တုကို ကြည်ညိုတယ်ပေါ့။ ဒါ ဘုန်းကြီးတွေ သတိ ထားရမည့်ဟာပေါ့။ ကြည်ညိုတော့ ကျောင်းဒကာက ဘာလုပ်တုန်းဆိုရင် အာဂန္တုက ဆံပင်ရှည်နေလို့ ဆံပင် ရိတ်ဖို့ရာအတွက် ဆေတ္တာသည်ပေါ့။ ခုခေတ်လိုဆိုရင် ဆံသက လူတစ်ယောက်ကို လွတ်လိုက်တယ်ပေါ့။ အဲဒီ အာဂန္တုကျိန်းဖို့ ဆိုပြီးတော့ ကွပ်ပျစ်ကောင်းကောင်း အိမ်ကနေသယ်ပြီးတော့ပို့တယ်။ အာဂန္တုကို ဂရုတစိုက် လုပ်ပေးတယ်။

အဲဒီလို အာဂန္တုကို ဂရုတစိုက် ပြုစုတာကို ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးက မခံနိုင်ဘူး။ သူ့ထက်ပိုပြီး ကြည်ညိုတယ်လို့ စိတ်ထဲကထင်တယ်ပေါ့။ ဘုန်းကြီး တွေမှာလဲ အဲဒီလို ဖြစ်တတ်တယ်။ အဲလိုဖြစ်တာ က္ကဿာလို့ခေါ်တယ်။ မနာလို မရှုစိမ့်တဲ့ က္ကဿာ ဖြစ်လာတာ။ က္ကဿာ ဖြစ်လာတဲ့အခါကျတော့ အဲဒီ

အာဂန္တုကို ဒီမှာမနေအောင် သူကလုပ်တယ်။

သူက ဘာပြောတုန်းဆိုတော့ “ကိုယ်တော်တဲ့၊ ဒီဒကာရဲ့ သင်တုံးစားနဲ့ ခေါင်းရိတ်ခံမယ့်အစား ကိုယ်တော့်ခေါင်းက အမွှေးကို ထန်းစေ့နဲ့ဆွဲညှပ်နှုတ် တာကမှ ကောင်းသေးတယ်” တဲ့။ ဆဲရေးတာပေါ့ ဟုတ် ကဲ့လား။ “ကိုယ်တော် ဒီဒကာကျွေးတဲ့ဆွမ်း စားမယ့် အစား လှူမစင်စားတာက ကောင်းသေးတယ်” တဲ့။ ဟော၊ သူက ဆဲရေးတာ။ ဘာဖြစ်လို့တုန်းဆိုရင် ဒီမှာ မနေအောင် သူကလုပ်တာ။ “ဒီဒကာပေးတဲ့ ကွပ်ပျစ် ပေါ် အိပ်မယ့်အစား ကိုယ်တော် မြေကြီးပေါ်အိပ်တာ ကောင်းသေးတယ်” ပေါ့။ “ဒီသင်္ကန်းကြီးဝတ်မယ့်အစား တုံးလုံးနေတာ ကောင်းသေးတယ်” နဲ့။ အဲဒီလို အာဂန္တု ကိုယ်တော်ကို ပြစ်မှားပြီးတော့ ဆဲရေးတယ်။

ဒကာက “အရှင်ဘုရား အာဂန္တု ပင့်ပြီးတော့ ကြွခဲ့ပါ” လို့ မှာထားတာ။ မနက်မိုးလင်းတဲ့အခါကျတော့ အာဂန္တုနိုးမှာစိုးလို့နော်၊ သက်ကယ်ရိုးလေးနဲ့ ခေါင်း လောင်းထိုးသတဲ့။ တကယ်က အာဂန္တုကို မနှိုးဘဲနဲ့

တိတ်တဆိတ် သူက ဒကာအိမ်ကြွသွားတယ်။ ဒကာက “အရှင်ဘုရား၊ အာဂန္တု မပါဘူးလား” ဆိုတော့ “ဒကာကြီးရဲ့ကိုယ်တော် တစ်ခါတည်း ဘယ်လောက် ထိအောင်အိပ်နေမှန်းမသိဘူးပေါ့လေ။ ခေါင်းလောင်း ထိုးတာတောင် မနိုးဘူး” အပြစ်ပြောတဲ့အခါ ကျောင်း ဒကာက “အရှင်ဘုရား၊ ခရီးပန်းလာလို့ နေမှာပါ” ဆိုပြီးတော့ သူ့ကိုဆွမ်းကပ်တယ်။ အာဂန္တုအတွက် ဆွမ်းတစ်သပိတ် လှူလိုက်တယ်။ “အာဂန္တုနိုးလို့ရှိရင် ကျွေးလိုက်ပါဘုရား” အဲဒီ ဆွမ်းသပိတ်ကို လမ်းမှာပဲ သွန်ပစ်ခဲ့တယ်။

ကြည့်နော်၊ မှားယွင်းတဲ့ လုပ်ရပ်တွေ သူလုပ်ခဲ့ တယ်။ တစ်သက်စာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခဏစာလေး အတွက် သူဟာ မနာလိုစိတ်နဲ့ မှားယွင်းတဲ့လုပ်ရပ်တွေ သူလုပ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီလိုလုပ်ပြီး ကျောင်းပြန်ရောက်တဲ့ အခါ အာဂန္တုအိပ်တဲ့အခန်း သွားကြည့်တယ်၊ မရှိတော့ ဘူး၊ အဲဒီကျတော့မှ သူ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွား တယ်ပေါ့။ “ငါ့ရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို သိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်မယ်”။

အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကြီး။ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကို ပြစ်မှားမိတဲ့အတွက်ကြောင့် သေတဲ့အခါ ငရဲကျတယ်။ အခု နောက်ဆုံးဘဝ ရောက်တဲ့အခါ သူဟာ မွေးလာတဲ့ အချိန်ကတည်းက နို့တိုက်ရင် နို့မစို့ဘူး၊ ဘာစားတုန်း ဆိုရင် ကိုယ့်မစင်ကိုယ်ပြန်စားတယ်။ ကြည့်နော်၊ ကိုယ့် မစင် ကိုယ်ပြန်စားတယ်။ လူကြီးတွေကတော့ “ဪ၊ ကလေးမို့ မသိတတ်လို့” ဆိုပြီးတော့နေကြတယ်။ ဘာ ဟုတ်မလဲ၊ အရွယ်လေး ရောက်လာတယ်။ စကားလေး ဘာလေး ပြောတတ်၊ လမ်းလေးဘာလေး လျှောက် တတ်တဲ့ အချိန်မှာလည်း ထမင်းရယ်လို့ ဟုတ်တိပတ်တိ မစားဘူး။ လူအလစ်မှာ မစင်ဘဲ သွားစားတယ်။ ကြာတော့ အဖေ အမေတွေက သူ့ရဲ့အကျင့်တွေ တွေ့လာတဲ့အခါ လက်မခံတော့ဘူး၊ အိမ်ကနေပြီး တော့ နှင်ထုတ်တယ်။ နှင်ထုတ်တော့ အစေလက အဝတ်မဝတ်တဲ့ဂိုဏ်းထဲ ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ သူ့ဆံပင်ကို ထန်းစေ့လေးနဲ့ဆွဲပြီး နှုတ်ခံရတယ်။

သူပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း အဝတ်မဝတ်ရဘူး၊ မြေကြီးပေါ်မှာ အိပ်ရတယ်။

အဲဒီလိုနေပြီး အစေလက အဖွဲ့တွေက မြို့ထဲ ရွာထဲ ဆွမ်းခံသွားတဲ့အခါမှာ သူ့ကို ခေါ်တာ မလိုက်ဘူး။ ကျောင်းမှာပဲကျန်ရစ်တယ်။ ရလာတဲ့ အစားအစာတွေ သွားကျွေးတဲ့အခါ သူကလက်မခံဘူး၊ မစားဘူးဆိုပြီးတော့နေတယ်။ “ဒီကိုယ်တော် ဘာစားနေသလဲ” ဆိုပြီးတော့ ဆွမ်းခံသွားတဲ့အခါ တစ်ယောက်ကို ချောင်းကြည့်ခိုင်းတယ်။ သူက ဘာလုပ်လဲဆိုတော့ သူများသွားပြီဆိုရင် အိမ်သာဖွင့်ပြီးတော့ လူ့မစင်တွေကို အားရပါးရစားတာ။ အဲဒါနဲ့ အစေလက တွေကလည်း မစင်စားတယ်ဆိုတော့ မကောင်းသတင်း ထွက်မှာစိုးလို့ သူ့ကို မောင်းထုတ်လိုက်ကြတယ်။ မောင်းထုတ်လိုက်တဲ့အခါ လူတကာ မစင်စွန့်တဲ့နေရာ ကျောက်ဖျာဘေး သွားပြီးနေတယ်။ လူတွေ မမြင်တဲ့အခါမှာ မစင်တွေစားတယ်၊ ပြီးတော့ ဘာလုပ်လဲဆိုရင် ခြေထောက်တစ်ဖက်မြှောက်၊ ပါးစပ်ဟပြီး

တော့နေတယ်။ “သူဟာ လေစားတယ်၊ အစာမစားဘူး”။ လိမ်တာညာတာနော်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ “ဪ၊ အစာမစားဘူး၊ လေစားတယ်” ဆိုပြီးတော့ ဘုန်းကြီးလာတယ်။ တကယ်တော့ စားတာ လူတွေ စွန့်တဲ့ မစင်ကို စားနေတာ။

တကယ်တော့ သူဟာ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ဘူး၊ ရဟန္တာဖြစ်နိုင်တဲ့ အနေအထားရှိတယ်။ ဒါနဲ့ မြတ်စွာဘုရား ကြွသွားပြီးတဲ့ သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်တွေ ဖော်ထုတ်တယ်။ မြတ်စွာဘုရားတရား နာရတဲ့အခါ သူဟာ အကျွတ်တရားရပြီး ရဟန္တာကြီးဖြစ်သွားတယ်။

ကဲ၊ ဘယ်လောက် ကြောက်စရာကောင်းတုန်း။ ရဟန္တာဖြစ်မယ့်ဘဝတောင် မစင်စားရတဲ့ ဘဝမျိုး ရောက်သွားသေးတယ်။ အဲဒါ တစ်ကြိမ်တစ်ခါတုန်းက အမှားလုပ်ခဲ့လို့ပဲ။ ဒါကြောင့် သံသရာခရီးသွား အမှားမလုပ်မိစေနဲ့တဲ့နော်။

ဥက္ကဋ္ဌသေန

နောက်တစ်ခုကြည့်၊ ဥက္ကဋ္ဌသေန ဆိုတဲ့ သူဌေးသား။
 ဥက္ကဋ္ဌသေနဟာ သူဌေးသားပဲ။ သူ့ဇနီးကတော့ ကချေ
 သည် မျိုးရိုး၊ သဘင်သည်မျိုးရိုး ခေါ်တာပေါ့။ ရှေးတုန်း
 ကတော့ ဒါ မျိုးရိုးရှိတယ်။ ခုခေတ်ကတော့ မျိုးရိုး
 ရယ်လို့ မဟုတ်ကြဘူး။ ဝါသနာပါလို့လုပ်တယ်ပေါ့နော်။
 ကချေသည်မျိုးရိုးဆိုတော့ သူ့အဖေက ဇာတ်ဆရာ၊
 သူက က၊တဲ့မင်းသမီးပေါ့လေ။ ခုခေတ်အခေါ် အငြိမ့်
 မင်းသမီး၊ ဇာတ်မင်းသမီးပေါ့။

ဥက္ကဋ္ဌသေနက သူဌေးသား။ ဒီဇာတ်ပွဲကြည့်ရင်း
 အဲဒီဇာတ်မင်းသမီးကို သဘောကျပြီး သူလဲ ဇာတ်ထဲ
 လိုက်သွားတယ်။ သူဌေးသားက သူဌေးသားလို မနေဘဲ
 သဘင်သည်လုပ်တယ်။ ခုခေတ်ကတော့ အနုပညာ
 သည်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ နှိမ့်ချခေါ်တာ မရှိဘူး။ ရှေးတုန်း
 ကတော့ အနုပညာသည်လို့ မခေါ်ဘူး။ “သဘင်သည်”
 လို့ပဲခေါ်တယ်။ မြန်မာပြည်မှာနော်။ သဘင်သည်လို့
 ခေါ်ပြီး ဖက်ခွက်စားလို့လည်း ခေါ်ကြတယ်။ ဇာတ်

မင်းသား မင်းသမီးတွေ ကြားရင်တော့ ကြိုက်မှာမဟုတ်
ဘူးပေါ့။ ရှေးတုန်းက အဲဒီလိုခေါ်တယ်။ ဖက်ခွက်စား။
လူတွေက ရှုံ့ချတယ်ပေါ့။ သူတို့ ကပြတာ ကြည့်တော့
ကြည့်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီမျိုးရိုးကို လူတွေက
အထင်မကြီးဘူး။ သဘင်သည် မျိုးရိုးကို အထင်မကြီး
ဘူး။

အဲ၊ ဥဂ္ဂသေနက သူဌေးသား ဖြစ်လျက်သားနဲ့
အဲဒီဇာတ်ပွဲက မင်းသမီးကို သဘောကျပြီးတော့ သူတို့
ဇာတ်ထဲကို လိုက်သွားတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်ရတာ
ဘာကြောင့်တုန်းဆိုတော့ ဘဝတစ်ခုမှာ သူက အမှား
လုပ်ခဲ့မိတယ်။

ဟိုတုန်းကလဲ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက်ပဲ။
အဲဒီတုန်းက ခရီးသွားရင်း လမ်းမှာ ရဟန္တာတစ်ပါး
တွေ့တယ်။ တွေ့ပြီးတော့ အဲဒီရဟန္တာကို သူတို့က
ဆွမ်းကပ်ကြတယ်။ ဆွမ်းကပ်ပြီး ဆုတောင်းတယ်ပေါ့။
“အရှင်ဘုရား၊ ဒီကောင်းမှုကြောင့် အရှင်ဘုရားသိတဲ့
တရားထူး၊ တရားမြတ်ကို တပည့်တော်တို့ သိပါရစေ

ဘုရား” လို့ အဲဒီလိုဆုတောင်းတဲ့အခါ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်
 ကြီးက အနာဂတံသဉာဏ်နဲ့ ကြည့်လိုက်တယ်။ ဩော်၊
 သူတို့ဟာ ငါသိတဲ့ တရားထူးတရားမြတ်သိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
 တွေ ဖြစ်မှာပဲ၊ ဖြစ်မှာပဲဆိုတာကိုမြင်လို့ ရဟန္တာက
 သဘောကျပြီးပြီးတာ။ အဲဒီပြီးတာကို မြင်ပြီးတော့
 အမျိုးသမီးလုပ်တဲ့သူက နှုတ်မစောင့်ဘူးလေ၊ “ကြည့်၊
 ကိုယ်တော်ကြီးက ပြီးတယ်၊ ဇာတ်သမားနဲ့တူတယ်”
 ပြောလိုက်တယ်။ ဟို လင်ယောက်ျားလုပ်တဲ့သူက
 လည်း “အေး၊ ဟုတ်မှာပေါ့ကွာ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဥဂ္ဂသေနက ဟုတ်မှာပေါ့ကွာ ပြောခဲ့လို့
 သူဌေးသားဖြစ်လျက်သားနဲ့ ဇာတ်သမားသွားဖြစ်ရ
 တယ်။ ဘဝတစ်ခုမှာ အမှားလုပ်ခဲ့ပြီးပြီဆိုရင် အမြင့်
 ကနေ အနိမ့်ဆင်းသွားတာပဲနော်။ ဒါကြောင့်မို့
 အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းလို့ သံသရာခရီးသွား
 အမှားမလုပ်မိစေနဲ့ ပြောတာနော်။

ဇဋိလ

တစ်ခါ ဇောတိကတို့၊ ဇဋိလတို့၊ မေဏ္ဍကတို့ ဆိုပြီးတော့ အင်မတန်ထင်ရှားတဲ့ သူဌေးတွေရှိတယ်။ ဇောတိက က ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှာ အလွန်ထင်ရှားတဲ့ သူဌေး။ ဇဋိလက သူဌေးသားဖြစ်ပေမယ့်လို့ သူမွေးလာတာက ဖအေ မပေါ်ဘူးနော်။ ဖအေမပေါ်ဘူးဆိုတာ သူက သူဌေးသမီးတစ်ယောက်က မွေးတာ။ သူ့အမေကတော့ သူဌေးသမီးပဲ။ သို့သော် ဝိဇ္ဇာခိုရ်နဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်း မွေးတယ်။ တိတ်တိတ်ပုန်းမွေးတယ် ဆိုကတည်းက လူမသိရဲလို့ ဇဋိလလေး မွေးလာတဲ့အခါ ဘာလုပ်တုန်းဆိုတော့ အိုးထဲထည့်ပြီး မြစ်ထဲမျှောတာ။ အောက်က ရေချိုးနေတဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က ဆယ်ယူကြတယ်။ နောက်တော့ သူ့ကံအားလျော်စွာ အိမ်နောက်ဖေးမှာ ရွှေတောင်ပေါက်တဲ့ သူဌေးကြီး ဖြစ်သွားတယ်။

ဪ၊ သူဌေးသမီးရဲ့သား ဖြစ်ပါလျက်နဲ့ အိမ်မှာ ကျွေးမွေးထားခြင်း မခံရဘဲနဲ့ ရေထဲမှာ အမျှောခံရ

တယ်ဆိုတာ တစ်ခုသောဘဝမှာ အမှားအယွင်းတွေ သူလုပ်ခဲ့တယ်။

ကဿပဘုရားရဲ့ စေတီတည်နေတဲ့အချိန်မှာ ရဟန္တာတစ်ပါး ကြွလာပြီးတော့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေကို နှိုးဆော်တယ်။ “စေတီအတွက် ရွှေတွေ လိုနေသေး တယ်၊ တာဝန်ယူထားတာ ပြည့်စုံအောင် လှူကြဖို့” လိုက်ပြီးတော့ တိုက်တွန်းတယ်။ ဇဋိလသူဌေး အလောင်းက အဲဒီတုန်းက ရွှေပန်းတိမ်သည် ဖြစ် တယ်။ သူလည်း တာဝန်ယူထားတယ်။ အဲဒီ ရဟန္တာ ကြွလာခါနီးမှာ အိမ်က ဇနီးသည်နဲ့ စကားများ ရန်ဖြစ် ထားတယ်။ စိတ်ဆိုးနေတဲ့ အချိန်ပေါ့နော်။ အဲဒီစိတ်ဆိုး နေတဲ့အချိန်မှာ ခုနက ရဟန္တာက လာပြီးတော့ “အေး၊ လိုအပ်တဲ့ရွှေတွေ ဖြည့်ကြ၊ လှူကြ” လို့ လာပြီးပြော တော့ ဘာပြောလိုက်တုန်းဆိုရင် “ကိုယ်တော်တို့ ဘုရား ကို ရေထဲသာမျှောပစ်လိုက်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူက စိတ်ဆိုးနေတာကိုး။ သူ့ အမျိုးသမီးကို စိတ်ဆိုးတာ။ ဘာမှအပြစ်မရှိတဲ့ဘုရား ရေထဲ မျှောပစ်လိုက်လို့

ပြောတော့ အမျိုးသမီးလုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က “ရှင်ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ၊ ကျွန်မကို စိတ်ဆိုးရင် ကျွန်မကိုရိုက်ပေါ့။ ဘာလို့ ဘုရားသွားပြောတာလဲ” ဆိုတော့မှ သူ သတိရသွားပြီး ရဟန္တာကို တောင်းပန်တယ်။ ရဟန္တာက ညွှန်ပြတဲ့အတိုင်း ရွှေပန်းအိုးကြီးသုံးလုံး လုပ်ပြီးတော့ ဘုရားကိုကန်တော့ပြီး ဝန်ချတောင်းပန်ခဲ့ရတယ်။

သို့သော် ဖြစ်လေရာဘဝ ဘယ်တော့မှ အိမ်မှာ မကြီးရဘူး၊ ရေထဲ အမျောခံရတယ်။ ဒါကြောင့် သံသရာခရီးမှာ မှားမှားယွင်းယွင်း လုပ်မိပြီဆိုရင် ဆိုးကျိုးပေါ်လာတတ်တယ်။ အင်မတန်ကြောက်ဖို့ ကောင်းတယ်လို့ ပြောတာနော်။

ကောဏ္ဍဓာန

ဟော၊ နောက်ဇာတ်လမ်းတစ်ခုက ဘာတုန်းဆိုရင် ရဟန်းတော်တစ်ပါး။ သူ့ဘွဲ့က မူရင်းကတော့ ဓာနပေါ့။ ရှေ့ကနေပြီးတော့ ကောဏ္ဍဆိုတဲ့ စကားလုံး ထည့်ပြီးခေါ်ကြတယ်။ ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ရတုန်း

ဆိုတော့ “သူယုတ်မာ” အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ကောဏ္ဍဒါန ဆိုတဲ့ ကောဏ္ဍဆိုတာ သူယုတ်မာကြီးပေါ့။ အဲဒီ ကိုယ်တော်ရဲ့ ဝဋ်ကြွေးက ဘယ်လောက်ကြောက်စရာ ကောင်းတုန်းဆိုတော့ လူ့ဘဝနေတုန်းက ဘာမှမဖြစ် ဘူး၊ ရဟန်းဝတ်လိုက်တဲ့အခါကစပြီးတော့ သူ့နောက် မှာ အရိပ်ပေါ်နေတယ်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က အမြဲလိုက်နေတယ်။ သူက မမြင်ရဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေက အကုန်မြင်ရတယ်နော်။ အဲဒီကိုယ်တော်ရဲ့ နောက်က အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်က အမြဲတမ်း ပါတယ်။ ဆွမ်းလောင်းတဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေက ပြော တယ်၊ ဒါက ကိုယ်တော့်အတွက်၊ ဒါက ကိုယ်တော့်ရဲ့ ဒကာမအတွက် ဆိုပြီးတော့ တချို့ကလည်း ပြောင် ပြောင် လှောင်လှောင် လောင်းလှူလိုက်ကြတယ်။ သူက တော့ နားမလည်ဘူးပေါ့။ သူ့နောက်က အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ပါနေတာ သူမသိဘူး၊ မြင်လည်း မမြင်ရ ဘူး။ သို့သော် မကောင်းသတင်း ဟိုးလေးတကျော်

ဖြစ်နေရတယ်။ ဘယ်လိုမှ ဖြေရှင်းလို့မရနိုင်တဲ့ပြဿနာ ဖြစ်လာတယ်။

နောက်ဆုံးမှာ ဘုရင့် နန်းတော်ထိအောင် ဒီသတင်း ပေါက်သွားတယ်။ ပေါက်သွားတော့ ကောသလမင်းကြီးကိုယ်တိုင် လာရောက်စုံစမ်းတယ်။ အဲဒီ ရဟန်းတော်နောက်က အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အမြဲတမ်းပါတယ်။ ကျောင်းအခန်းထဲ ဝင်သွားလည်း ပါသွားတာပဲ။ အမြဲတမ်း အတူတူ နေတယ်လို့ ထင်ရ တယ်။

လူကောင်ထည်ကြီးကို မြင်နေရတာဆိုတော့ ဘယ်သူမှ မယုံဘူးပေါ့နော်။ အဲဒါ တကယ့်အဖြစ် အပျက်နော်။

ကောသလမင်းကြီးကြားလို့ လာစုံစမ်းတဲ့အခါ အဲဒီကိုယ်တော် ကျောင်းထဲဝင်သွားတဲ့အခါ သူ့နောက် က အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို မြင်ရတယ်။ ကျောင်း ပေါ် တက်ကြည့်တော့ အဲဒီအမျိုးသမီး မတွေ့ရပြန်

ဘူး။ တစ်ခါ အောက်ပြန်ဆင်းလိုက်ပြန်တော့ မြင်ပြန်
ရော။

ဘုရင်ကြီးကပြောတယ်။ “ကိုယ်တော့်နောက်က
အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်” လို့။ အဲဒီကိုယ်တော်က
“မရှိပါဘူးတဲ့။ သူတစ်ခါမှ မမြင်ရဘူး။ သူ ဒီလိုပဲ
အပြောခံရတယ်။ သူတစ်ယောက်တည်းပါ။ ဘယ်တော့
မှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့တွေ့နေတာ မရှိပါဘူး” လို့
ငြင်းတယ်။ ငြင်းပေမယ့် ဘယ်လိုမှမရဘူး။

ကိုယ်တော်တွေက တိုင်ကြတန်းကြတာ။ နောက်
က အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပါနေတယ်ဆိုတော့ ဒို့
သာသနာ နာမည်ပျက်တော့မှာပဲဆိုပြီး ဘုရင်ထိအောင်
တိုင်ကြတယ်။ ဘုရင်ကြီးကိုယ်တိုင် လာစုံစမ်းတာ။

နောက်ဆုံးကျတော့ ဘုရင်ကြီးက အမျိုးမျိုး
စူးစမ်းတဲ့အခါကျတော့ တွေ့လိုက် ပျောက်သွားလိုက်၊
တွေ့လိုက် ပျောက်သွားလိုက်၊ ထွက်မသွားနိုင်အောင်
ဝိုင်းထား ရှာပြန်တော့လည်းမတွေ့။ အောက်ဆင်းပြီး
ပြန်ကြည့်တော့ ဒီအမျိုးသမီးပုံက ပေါ်နေပြန်ရော။

ဪ၊ အဲလိုလုပ်တော့ ဘုရင်ကြီးက ဒါ အကြောင်း တစ်ခုခုတော့ ရှိမှာပဲဆိုပြီး ဘုရင်ကြီးက ဆုံးဖြတ်လိုက် တယ်။

အဲဒီ ကိုယ်တော်ကို “အရှင်ဘုရားတဲ့၊ ဒီပုံစံနဲ့ ဆိုရင် ကိုယ်တော့်ကို ဆွမ်းလောင်းမယ့်သူရှိမှာ မဟုတ် ဘူးတဲ့။ သူ့နန်းတော်ထဲကြွပြီး ဆွမ်းစားပါ” ဆိုပြီးတော့ ပင့်သွားတယ်။ ဘုရင်ကြီးကတော့ နားလည်သွားတယ် ပေါ့နော်။ ကျန်တဲ့ ရဟန်းတွေက မကျေနပ်ဘူး။

မြတ်စွာဘုရားက ရှင်းပြတယ်။ အတိတ်ဘဝ တုန်းက၊ သံသရာခရီးသွားတုန်းက သူ့အမှားတစ်ခု လုပ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက သူက နတ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ နတ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်တော့ အဲဒီ အချိန်မှာ ရဟန်းတော်နှစ်ပါးဟာ ညီအစ်ကိုလိုပဲ သိပ် ရင်းနှီးကြတယ်။ သူတို့နှစ်ပါး ခရီးသွားအတူတူ၊ နေ အတူတူ၊ အဲဒီအကျင့်ကောင်း၊ အနေအထိုင်ကောင်း ရဟန်းတော်နှစ်ပါး တူတူသွားတာ ဒီရဟန်းတော်နှစ်ပါး ဟာ အမြဲတမ်း ပူးတွဲပူးတွဲနေတယ်ပေါ့လေ။ အဲဒီနတ်

က ဒီကိုယ်တော်နှစ်ပါးဟာ ဘယ်တော့မဆို ပူးတွဲပူးတွဲ လုပ်နေတယ်။ ငါ ကွဲအောင်လုပ်ဦးမယ် ဆိုပြီးတော့ ခရီးသွားနေတဲ့အချိန်မှာ ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တာ။

ရဟန်းတော်တစ်ပါးက “ကိုယ်တော်၊ နောက်ဖေး နောက်ဖီ သွားချင်လို့”။ (ခုခေတ်လို ပြောရင်တော့ ကျန်းမာရေးပေါ့နော်။) ပြောပြီး အဲဒီခြံကြားကို ခဏ ဝင်တယ်။ ဟို ကိုယ်တော်က ရှေ့နားကစောင့်။ ခြံကြား ဝင်ပြီး နောက်ဖေးနောက်ဖီသွားပြီးတော့ ပြန်ထွက်လာတဲ့အခါ အဲဒီနတ်သားက ဘာလုပ်တုန်းဆိုတော့ အမျိုးသမီးယောင် ဖန်တီးပြပြီးတော့ ဆံပင်ကို ပြင်ပြီး ထုံးတာတို့၊ အဝတ်ပြင်ဝတ်တာတို့ ဖိုးရိုးဖားယားတွေ ပုံစံအမျိုးမျိုး လုပ်ပြတယ်ပေါ့။ ဟို စောင့်နေတဲ့ ကိုယ်တော်မြင်အောင်ပြတာ။ ပြတော့ ဟိုကိုယ်တော်ကလဲ မျက်စိနဲ့မြင်လိုက်တာ တကယ်မြင်လိုက်တာပဲ၊ ထင်ထင်ရှားရှားကြီးမြင်တယ်။

ကာယကံရှင် ကိုယ်တော်ကတော့ ဘာမှမသိရှာဘူး။ စောင့်နေတဲ့ ကိုယ်တော့်အနားနားလဲရောက်ရောဟိုကိုယ်တော်က ပြောတာ၊ “ဟာ၊ ကိုယ်တော်၊ ကိုယ်တော် ဒုဿီလပဲ၊ ကိုယ်တော်အကျင့်ပျက်ကြီးပဲ၊ လူယုတ်မာကြီးပဲ၊ ကိုယ်တော်နဲ့အတူတူ မနေနိုင်ဘူး” ဆီးပြောတယ်။

ဟိုကိုယ်တော်ကလည်း ငါ ဘာမှမလုပ်ဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုစွပ်စွဲရတာတုန်းဆိုပြီးတော့ နှစ်ပါးကွဲသွားကြတာ။ အဲဒါ သက်သက်ဝင်ပြီးတော့ ကွဲအောင်လုပ်တဲ့ သဘောပဲနော်။

အဲဒီနတ်သား သေသွားတဲ့အခါ ငရဲကျပြီး ခုဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက် အခါကျတော့ ကောဏ္ဍဒါန လာဖြစ်တယ်။ ကောဏ္ဍဒါန ဘဝမှာ သူဟာ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း ဖြစ်နေရတယ်။

နောက်ဆုံးမှာ သူ့ကို လူယုတ်မာကြီး၊ လူယုတ်မာကြီးနဲ့ ခေါ်တဲ့အခါ သူကလည်း ပြန်ပြောလာတယ်၊ ပြန်ဆဲလာတယ်။ မြတ်စွာဘုရားက ဆုံးမတယ်၊ “မင်း

ဟိုတုန်းကလည်း မဟုတ်တဲ့ အယူအဆ၊ အတွေး
 အခေါ်တွေကြောင့်မို့ ဒီလို ဒုက္ခရောက်တယ်၊ ခုလဲ
 ရဟန်းကောင်းတွေနဲ့ တုန့်ပြန်ပြီး ရန်ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင်
 ပိုပြီးဆိုးသွားလိမ့်မယ်” လို့ ဆုံးမပြီး သည်းခံဖို့ရာ
 ဟောတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ သူဟာ ရဟန္တာ
 ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ခုနက အမျိုးသမီးပုံရိပ်ကြီး
 ပျောက်သွားတယ်။ ကဲ၊ သံသရာမှာ အမှားလုပ်ခဲ့ပြီ
 ဆိုရင် ခံလေရော။ အရှက်ကွဲ အကျိုးနည်း၊ ဟုတ်လား။

ဗိမ္ဗိသာရမင်း

မြန်မာတွေအားလုံး ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ခြေဖဝါး
 ဓားနဲ့ခွဲခံရတယ်ဆိုတာ သိကြတာပဲနော်။ အဲဒါလည်း
 သံသရာဘဝတစ်ခုမှာ အမှားလုပ်ခဲ့လို့ပဲ။ အများက
 ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲ ဖိနပ်စီးခဲ့လို့၊ စေတီရင်ပြင် ဖိနပ်
 စီးခဲ့လို့ ပြောကြတယ်။ တကယ်ကတော့ ဘုရားကို
 ပန်းတင်ပြီးလျှင်တဲ့ ပန်းခုံတွေပေါ်မှာ သူဟာ မရိုမသေ
 မလေးမစားလုပ်ပြီးတော့ ဖိနပ်စီးခဲ့တယ်။ ဒီလို သာမန်

မြေပေါ်မှာ စီးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဘုရားပန်းတင်တဲ့ ခုံပေါ်မှာ မလေးမစား လုပ်ပြီးတော့ စော်ကား မော်ကား လုပ်ခဲ့တဲ့အမှား။ အဲဒီအမှားကြောင့် အခု ဗိမ္ဗိသာရမင်းဘဝ ရောက်တဲ့အခါမှာ ခြေဖဝါးစားခွဲပြီး အသတ်ခံရတယ်။ ရိုးရိုးသတ်ရင်လဲ သေမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခြေဖဝါးစားခွဲ သတ်တယ်ဆိုတာ သူ့အမှား လုပ်ရပ်ကြောင့်ဖြစ်တာ။ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ အမှား အယွင်းဆိုတာ မဖြစ်စေသင့်ဘူးတဲ့။

လောကသတိဿ

နောက် ဒီထက်ဆိုးတဲ့ အမှားအယွင်းတစ်ခု လုပ်သူ လောသကတိဿ ဆိုတာရှိတယ်။ ရဟန္တာ ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် သူက ဘယ်တော့မှဝံ့အောင်မစား ရဘူး။ ခုနကလိုပဲ သူများကို အစားအစာနဲ့ ပတ်သက် ပြီးတော့ သူက ပိတ်ပင်ခဲ့တာ။ နောက်ဆုံးမှာ ရဟန္တာ ဖြစ်ပြီး ပရိနိဗ္ဗာန်စံမယ့်နေ့တောင်မှပဲ ရှင်သာရိပုတ္တရာ က သနားလို့ သူ့ကို စားစေချင်လို့ ပေးလိုက်တဲ့ဆွမ်းကို

ကိုယ်တော်တွေကမေ့ပြီးတော့ သူ့ကိုမကျွေးကြဘူးတဲ့။
 သူ့အကုသိုလ်ကြောင့် အဲဒါနဲ့ ရှင်သာရိပုတ္တ မထေရ်
 မြတ်ဟာ မွန်းလွဲမှ မြို့ထဲတစ်ခါ ဆွမ်းခံဝင်တယ်။ မွန်းလွဲ
 အချိန်ဆိုရင် ရှေးက ဒကာ၊ ဒကာမတွေက အဖျော်တို့၊
 စတုမဓုတို့ လောင်းလှူလေ့ရှိတယ်။

အေး၊ အချိန်ကြည့်ပြီးတော့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေက
 စတုမဓု တစ်သပိတ် လှူလိုက်တယ်။ အဲဒီ စတုမဓု
 သပိတ်လေးကို ကိုယ်တိုင်ယူပြီးတော့ ခုနက
 လောသကတိဿ ကိုယ်တော်ကို နောက်ဆုံးနေ့မှာ
 စတုမဓု အဝကျွေးတယ်။ အဲဒီနေ့ပဲ ဝအောင်စားရ
 တယ်။ စားပြီးရော ပရိနိဗ္ဗာန်စံသွားရတယ်နော်။

ကြည့်၊ ဒီလို ငတ်ငတ်ပြတ်ပြတ်နဲ့ ဖြစ်ရတာ
 ဘာဖြစ်လို့တုန်း။ တစ်ခုသောဘဝမှာ သူ့ဟာ အမှား
 အယွင်းတွေ လုပ်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် အမှားအယွင်း
 တွေလုပ်ခဲ့လို့ အမှားအယွင်းခံရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ
 အများကြီးရှိတယ်။

မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင်

မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တိုင်လည်း မှားမှားယွင်းယွင်း
 လုပ်ခဲ့သည့်အတွက်ကြောင့် မလိုအပ်ဘဲနဲ့ ခြောက်နှစ်
 ပတ်လုံး ပင်ပန်းကြီးစွာ ဒုက္ခရစရိယ ကျင့်ခဲ့ရတယ်။
 ကဿပ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်က ဇောတိပါလ
 ဆိုတဲ့ ပုဏ္ဏားလူလင်ဖြစ်ခဲ့တဲ့အချိန်မှာ သူက အမျိုး
 ဇာတ်ကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ မာန်မာနတွေ တက်ခဲ့
 တယ်။ ကဿပ မြတ်စွာဘုရားဖြစ်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
 သူက အကျင့်တရားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောခဲ့တယ်။
 မာန်မာနတက်ပြီးတော့နော်။ အဲဒါကြောင့်မို့ သူဟာ
 မလိုအပ်တဲ့ အကျင့်တွေကို သေလောက်အောင်
 ပြင်းထန်တဲ့ တပ အကျင့်တွေကို ကျင့်ခဲ့ရတာ ဒီ ဝစီ
 ဘေဒ ကံကြောင့်။ အဲဒါလည်း အမှားတစ်ခုကြောင့်
 ဒီလိုဖြစ်ရတာ။

အေး၊ မြတ်စွာဘုရားနဲ့ ပတ်သက်လာလို့ရှိရင်
 ပုဗ္ဗကမ္မ ပိလောတိက အပဒါန ဆိုတာရှိတယ်။ အဲဒီမှာ
 မြတ်စွာဘုရားလုပ်ရပ်တွေဟာ ဒီဘဝမှာ ဘုရားဖြစ်တဲ့

ဘဝတင်ပဲ လွန်ခဲ့တဲ့ ဒီသံသရာခရီးသွားရင်းက အမှား
 အယွင်းတွေ လုပ်ခဲ့သည့်အတွက်ကြောင့် ခေါင်းကိုက်
 ရတာရှိတယ်၊ ခါးနာရတာရှိတယ်။ နောက် ဝေရဉ္စာ
 ပြည်မှာ မုယောဆန်တွေပဲ မြင်းစားတဲ့၊ မြင်းကျွေးတဲ့
 မုယောဆန်တွေ စားခဲ့ရတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ သွေးဝမ်း
 သွန်ရတယ်ဆိုတော့ ဒီဒုက္ခသုက္ခတွေ ခံစားရတာဟာ
 ရှေးက သံသရာခရီးသွားတုန်းက မှားမှားယွင်းယွင်း
 ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်တွေကြောင့်ပဲတဲ့။

အေး၊ ဝိသာခါတို့နဲ့ ပတ်သက်လာတဲ့အခါကျ
 တော့ ဒီလို ကျောင်းအမကြီး ဝိသာခါနဲ့ပတ်သက်ပြီး
 တော့ မှားယွင်းတယ်ဆိုတဲ့လုပ်ရပ်တွေ မတွေ့ရဘူး၊
 ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီးက အင်မတန်ချမ်းသာတယ်၊
 မဟာလတာ တန်ဆာကြီးကိုဝတ်ဆင်ရတယ်။ အိုသည်
 ထိအောင် နုပျိုနေတယ်။ အသက် ၁၂၀ ရှိတယ်၊
 သေတဲ့အခါကျတော့ နိမ္မာနရတီ နတ်ဘုံရောက်တယ်။
 ဟော၊ သူ့ရဲ့ဇာတ်လမ်းက အကုန်အကောင်းချည်းပဲ။

သူ မှားမှားယွင်းယွင်း မလုပ်ခဲ့ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားတယ် ပေါ့။

အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးလဲ မှားယွင်းတဲ့ အနေ အထားမျိုး မတွေ့ရဘူး။ မတွေ့ရတော့ သေတဲ့အခါမှာ တုသိတာနတ်ပြည် ရောက်သွားတယ်။ အမှားအယွင်း မရှိဘူး။ အမှားအယွင်းမရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း အများကြီးရှိတာပဲ။ ဒါကြောင့် သတိထားပြီးတော့ သံသရာခရီးသွားတဲ့အခါမှာ အမှားအယွင်းတွေ မလုပ် မိစေဖို့ဆိုတာ ဒီဇာတ်လမ်းတွေကို နမူနာယူပြီးတော့ မိမိတို့ဘဝမှာ စိတ်ဆိုး၍ဖြစ်စေ၊ မသိမုန်းထား၍ ဖြစ်စေ အမှားအယွင်းတွေကို မလုပ်မိအောင် သတိ ထားပြီး ရှောင်ကြဉ်ကာ ကောင်းတဲ့အမှုများကိုသာ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့ သံသရာခရီးသွားတဲ့အခါမှာ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း သွားဖို့လိုတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို မျက်မှောက်ပြုကြရမှာ ဆိုတာကို သတိထားပြီးတော့ ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်ကြပါစေကုန် သတည်း။

ရရှိနိုင်သော ဌာနများ

- ၁။ အောင်ဇေယျ ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၁၅၂)၊ (၂၂)လမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း ၀၁-၃၈၄၁၉၃၊ ၀၉၅၁-၄၆၀၉၅
- ၂။ ဦးဘဖိုး+ဒေါ်အုန်းကြည် ပရဆေးဆိုင်
အမှတ်(၄၆၇၊ ၄၆၈)၊ သိမ်ကြီးဈေး(ဒီ)ရုံ၊
မြေအောက်ထပ်။
ဖုန်း ၀၁-၂၄၀၆၀၀(လှိုင်းခွဲ) ၄၁၇၄
- ၃။ ဓမ္မဗျူဟာ သာသနာမာမကအဖွဲ့
လူပုဂ္ဂိုလ်များဆိုင်ရာဓမ္မစာပေသင်တန်းကျောင်း
ကြားတောရလမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း ၀၁-၃၈၀၈၈၀
- ၄။ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ အဘိဓမ္မာတက္ကသိုလ်
ကမ္ဘာအေးစေတီဝင်း၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ဖုန်း ၀၁-၆၅၅၇၅၆၊ ၀၁-၆၅၁၇၆၉